

Tisztelettel üdvözlöm szeretett bajtársaimat, az összegyűlt kedves közönséget!

Az a megtiszteltetés ért Körössy Zoltán bajtársunk részéről, hogy felkért, osszam meg gondolataimat a volt M. Kir. Csendőrség 127 éves létezésének megünneplése alkalmából. Nem mondhatom, hogy *működésének alkalmából*, mert azt a bosszú megszüntette, de a létezésünket nem tudta megszüntetni, amint azt az összegyűlt jelenléte bizonyítja.

Testületünket, bármilyen jól is végezte feladatát, a bosszú és a gyűlölet összefogása szüntette meg. Bajtársainkat kollektív ítélettel nemcsak a szolgálatért járó fizetéstől, vagy nyugdíjtól fosztották meg, hanem aljas rágalomokkal még becsületünket is beszennyezték. Ahol lehetett, bajtársainkat hamis tanúkkal, koholt vádakkal börtönbe juttatták, vagy kényszermunkára küldték, sőt sokszor a hóhér kezére adták. De a magyar népnek van egy bölcs közmondása: “Nem az a legény aki üt, hanem aki állja!” Mi kiálltuk a kollektív büntetés minden megpróbáltatását és nemcsak nem törtünk meg, de keményebbek, erősebbek lettünk.

Dacos hűséggel őriztük meg azoknak az emléket, akiket megölt a zsarnokság és ma, akik még élünk, felemelt fejjel mondhatjuk, hogy kiálltuk a történelem próbáját. Kiálltuk a próbát a becsületből azzal, hogy nem lihegünk bosszút. Látjuk ellenségeink példáján keresztül, hogy a gyűlölet azoknak a szívét mérgezi meg, akik magukban hordozzák. Ugyanakkor azonban múltunk igazságának hirdetése erkölcsi kötelességünk. Kötelességünk nemcsak elutasítani a koholt vádakat, de meg is kell cáfolnunk azokat.

Harcot kell vívnunk, de nem az ártatlanokat felrobbantó terroristák fanatikus harcát. A magyar lélek irtózik az orvtámadások, partizánharcok álhatalom gyávaságától. A mi harcunk nyílt és a krisztusi tanítás szellemében elutasítja az aljas eszközök használatát, még a jó cél érdekében is! Szólnunk kell, méghozzá angolul, mert ez a mai világnyelv, mert ellenségeink is ezen a nyelven vádolva taszították ki bennünket a háború után a becsületes emberek közösségéből. Meg kell értetni a világgal, hogy Magyarországon sohasem voltak koncentrációs táborok, de a nyugat-szövetséges Szovjetunióban rengeteg Gulág tábor létezett, ahol gáz helyett halálra-éheztetéssel öltek. Ezt azonban senki sem kéri számon tőlük. Lehet ölni azzal is, ha bebörtönözik a családfőt és a kétségbeesett anya öngyilkos lesz, hátrahagyva árváit. Lehet rágalommal is ölni, mert a “fasiszta-náci” megbélyegzés ellen nem lehet védekezni.

A mi harcunk egyetlen fegyvere a nyíltan hangoztatott igazság. Nem szabad félnünk kimondani az igazságot még akkor sem, ha az nem népszerű. Mi nem félünk az igazságtól és nem akarjuk fehérre meszelnémi ami fekete. Tudjuk, elismerjük és elítéljük azt, aki a csendőrség szabályzata ellenére visszaélt a ráruházott hatalommal. Az újvidéki razzia alkalmával elkövetett túlkapásokat nem idegen bíróság, hanem maga a Magyar Hadbíróság is elítélte. Ugyanakkor az amerikai hadsereg tagjai vidáman ölelkeztek az Elba folyónál a szovjet katonákkal, elfeledve megkérdezni, hogy kik a felelősök a Katyin-i vérengzésért. Kérdezték meg, melyik hadviselő állam állította bíróság elé saját katonáit, amikor azok az emberiség ellen vétettek? Sem a német, sem a japán, sem a szovjet katonákat nem vonták felelősségre saját kormányuk. És azt sem vizsgálták meg, hogy mennyi durvaságot tanúsítottak az amerikai végrehajtó szervek a saját japán nemzetiségű állampolgáraikkal szemben, mikor eldeportálták őket. A M. Kir. Csendőrség vasfegyelemmel és pártatlanul lépett fel úgy a nyilas, mint a kommunista államfelforgatók ellen

és a zsidó deportációban nem terheli több felelősség a szabályok szerint eljáró csendőrt, mint azt az amerikai katonát aki a japánokat kényszerlakhelyre kísérte.

Minden lehető vádat összehordva testületünk ellen, s szövetségesek végül abban állapodtak meg, hogy mivel Magyarország “Hitler utolsó csatlósa” volt, a magyar csendőr “nyilván” ennek az ideológiának szolgálatában állt és így jogosan nevezhető “fasisztának”. Ezt az alaptalan és logikátlan vádat határozottan el kell utasítanunk. Még ha voltak is egyének, akiket elkápráztattak a német kezdeti sikerek, ezek zömmel a honvéd tisztakar kis csoportját képezték. Bizonyítékul a budai gyűrűben tanúsított csendőr-magatartásra hivatkozom. A németek ellen a magyar nemzet szolgálatában ügyködő Kurdar Lajos csendőrezredes emléktáblája hirdeti a Budai Várban, hogy igenis volt németellenes szervezkedés a csendőrség soraiban. Az úgynevezett “csendőrpuccs”-ot két leszerelt honvédtisztból lett államtitkár szervezte meg. Ők a csendőrséget feljebbvalóik tudtán kívül rendelték Pestre és csak a Kormányzó Úr éberségének köszönhető, hogy nem sikerült az államcsinyt megvalósítani. De ezekkel a tényekkel az amerikai ember előtt nem lehet érvelni. Őket sokkal drasztikusabb módon kell saját félrevezettségükre rávezetni. Nekem egyszer kiváló alkalmam nyílt erre.

1966-ban Clevelandbe utaztam az Árpád Akadémia találkozójára és a sors úgy hozta, hogy egy kanadai repülőezredes mellé kerültem a repülőgépen. Pár barátságos szóváltás után, az illető hallva erősen érezhető akcentusomat megkérdezte, milyen nemzetiségű vagyok. Miután az 56-os magyar szabadságharc csupán 10 éves emléke még ugyancsak érezhető volt, büszkén jelentettem ki, hogy magyar vagyok. De büszkeségemet hamar leforrázta az ezredes, aki a második világháborúban az európai fronton szolgált és az akkor divatos magyar-ellenes propagandát ismerte csak. Az orrom alá dörgölte a szokásos szöveget, hogy a magyarok a nemzetiségeket elnyomták, kétszer is a német oldalon harcoltak a nyugati szövetségesek ellen, stb. Igen kioktató modora egyre bántóbb lett, amíg végülis megsokallva félbeszakítottam a mondókáját.

“Nézze uram! Én magyar katonai főiskolát végzett tiszt vagyok, akárcsak ön. A tisztesség megköveteli, hogy egymás tetteit azonos mérce alapján bíráljuk. Van egy ajánlatom. Én elfogadom a felelősségnek azt az arányát a német szövetségeseink gáztetteivel kapcsolatban, ami minket, a tíz-milliós magyar népet illeti. Maga pedig fogadja el a felelősséget mindazokért a vérengzésekért, amiket az önök szövetségese, a Szovjetunió követett el! Mert nem lehet kétsős mértékkel mérni az igazságot!” Meghökkenve nézett rám, én pedig folytattam: “Igen, önök Európa felszabditásáról beszélnek, miközben kényelmesen elfelejtik, hogy a balti államok, valamint Lengyelország, Csehország, Magyarország, Románia, Bulgária is mind Európához tartoznak. Az igazsághoz tartozik az is, hogy 1939-ben Lengyelország határainak megsértését a nyugati szövetségesek háborús oknak tekintették mindaddig, amíg a németek sértették meg ezeket a határokat. Ám mikor pár napra rá a szovjet csapatok kelet felől átlépték a lengyel határt, akkor már ezt nem tekintették háborús oknak. Uram, száz és száz ilyen példát tudok felhozni, amire önök sem lehetnek büszkék. Ne próbálják feketére festeni a háború veszteseit csak azért, hogy azzal a maguk bűneit igazolják.” Láttam az arcán, hogy nem volt felkészülve egy olyan ellenféllel szembeni szócsatára, aki jobban ismerte a történelmi tényeket, mint ő maga. Hallgatott egy darabig, majd felémfordulva kezét nyújtott: “Igaz van. A háború piszkos üzlet. Egyik fél sem büntetlen.” Ezzel kezét ráztunk és a továbbiakban igen barátságos társalgással folytattuk az utat. Biztos vagyok benne, hogy megjegyezte a szavaimat. Az erkölcs megköveteli az igazság kimondását, még ha kellemetlen is. Az igazság kedvéért idézem Izrael volt külügyminiszterének

szavait a "My People" c. könyvéből, amikor a magyar zsidóság sorsát a francia, belga és holland zsidóság sorsával hasonlítja össze: "A magyarországi 800,000 üldözött zsidóság sorsa aránylag biztonságos volt egészen 1944 tavaszáig..." vagyis a német megszállás idejéig, amikor a magyar alkotmányosság megszűnt. Más szóval, a magyar állam, amíg hatalma volt, biztosította a magyar zsidóság fennmaradását a legnagyobb náci német nyomás ellenére is. A német megszállás egyik oka pont az volt, hogy a Kormányzó Úr nem volt hajlandó a németek kérésére sem kiszolgáltatni a magyar zsidóságot. Csak Magyarországon tudott egy olyan zsidó-mentő akció, mint a svéd diplomata Wallenberg akciója, eredményesen működni. Az általa kiadott menlevelek csak darab papírok lettek volna, ha a magyar hatóságok azok érvényességét tiszteletben nem tartják. Wallenberg működése központját Simon Ferenc M. Kir. Csendőr főtörzsőrmester parancsnoksága alatt egy 24 fős csendőrkülönítmény védte a nyilasok támadásától, akik még uralomra jutásuk előtt meg akarták szerezni a zsidó vezetők névsorát. Ez a különítmény két ízben akadályozta meg a nyilasok behatolását a svéd felségjellel védett épületbe. Mikor a Kormányzó Úr fiát a Gestapo megsebesítette és elfogta, legfelsőbb Hadurunk egy csendőrkülönítményt küldött kiszabadítására, de sajnos azok már elkéstek és a Kormányzó Úr attól kezdve fia elrablónak volt kiszolgáltatva. Arra a vádra pedig, hogy a nemzeti Számonkérő Szék keretében sok csendőr is szolgált, nyugodtan válaszolhatjuk, hogy aki oda önként-jelentkezett csendőr volt, az megszegte csendőr esküjének azon pontját, amely úgy szól, hogy „semmilyen politikai vagy más szervezetnek tagja nem leszek.” A Nemzeti Számonkérő Szék nem volt csendőr alakulat és tagjai között sok civil nyilas párttag volt és ezért ennek a szervezetnek a tetteiért nem lehet a M. Kir. Csendőrséget felelősségre vonni.

De a háborút nyert szövetségesek Jaltában teljesen alávetették magukat a nagy Sztálin, vagy ahogy akkor nevezték „Uncle Joe” akaratának és szemrebbenés nélkül adták hozzájárulásukat a kollektív büntetés antidemokratikus elvéhez. Ezen az alapon tartotta vissza mint fasisztákat a szovjet NKVD kiválogatva a hadifoglyok közül a magyar csendőröket, rendőröket, vámőröket, határőröket, folyamőröket és minden olyan szervezet tagjait, melynek megnevezésében az „őr” szó előfordult. Erre a nyugati szövetségesek által elismert Jaltai Szerződés szolgáltatta a jogalapot, mely kollektíven engedélyezte a háború befejezése után is visszatartani még hat évi kényszermunkára azokat, akiket a szovjet hatóságok fasisztának minősítettek. De mint tudjuk, nem az a legény aki üt, hanem aki állja.

És mi álltuk a csapásokat felemelt fejjel, meg nem törve, ki Recsken, ki szénbányákban, vagy Kazincbarcikán, vagy kitelepitésben, de mindenképpen emberi jogunktól megfosztva, kiszolgáltatva annak a diktatórikus hatalomnak, akit a nyugat keblére ölelt mint szövetségesét, hogy aztán rövidesen a berlini blokáddal kimutassa az igazi szándékát. Akkor egy csapásra fordult a kocka. A régi ellenség barátjuk lett és az új Németország NATO tagságot kapott. A régi szövetségesből pedig egy csapásra ellenség lett!

Mi, akik 1945-ben még „fasiszták” voltunk a nyugat szemében, 1956-ban hirtelen „szabadságharcossá” léptünk elő! Pedig mi mindig ugyanazzal a szovjet hatalommal szemben harcoltunk 45-ben mint 56-ban! Emelt fővel mondhatjuk: „Mi nem fordítottunk köpönyeget!”

Mi 45-ben ugyanazt az istentelen diktatúrát tartottuk ellenségnek, amit 1956-ban. Mi nem álltunk át, mert mi nem a német birodalomért, hanem Magyarországért harcoltunk!

Szemtanúja voltam annak, hogy mit jelent egy hadseregnek a köpönyegforgatás. 1944. októberében a Tisza mellett 180 fős hevenyében összevont csendőralakulat élén kaptam a parancsot az oroszok Tiszán-inneni hadi főállásának támadására, hogy visszavessük az ellenséget a Tiszától nyugatra fekvő hidfő állására. Ez is egyike volt azon kétségbeesett parancsoknak, amit papíron ki lehetett adni, de erő hiányában teljesíteni képtelenség lett volna, ha történetesen az éjszaka leple alatt az oroszok vissza nem vonulnak, átadva állásaikat egy, az augusztusban átállt román hadosztálynak. Mi kétségbeesett elszántsággal kezdtük a rohamozást és szuronyrohamra készültünk fel, amikor megjelent a román tábornok, fehér zászlóval jelezve, hogy beszünteti az ellenállást és a hadosztálya leteszi a fegyvert. Alig akartam hinni a szememnek, hiszen alig voltunk elegendően ahhoz, hogy a leszerelt hadosztálynak megfelelő őrizetet biztosítsunk. Egy magyarul is beszélő románától tudtam meg, hogy nem akartak harcolni a szovjet hatalomért. Az ilyen átálló hadsereg a háború végezetével lehet ugyan a győztes oldalon, de a becsületét elvesztette.

Ezért mondom és ismétlem, minden támadás és vád ellenére emeljétek fel a fejeteket még élő magyar csendőrök, mert minden körülmények között és minden megpróbáltatás ellenére, **Vitéz** harcok árán, tisztességes **Hűséggel** őriztük meg a Testületünk szeplőtlen **Becsületét!**

Winnipeg, 2007. november

*vitéz Domokos Sándor
csendőr főhadnagy*

Elhangzott Venice, Floridában, 2008 februárjában, a Csendőrnapi Ünnepeken